

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ἔρχου καὶ ἴδε!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2017-2018

ΚΕΡΚΥΡΑ 2017

Η γυναίκα στον κόσμο και στην Εκκλησία

A. Ο Χριστός ακούει όσους πιστεύουν και αγαπούν (Λουκ. η' 41-56)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ὡς ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκει. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἧτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἠματὸ μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγωγίου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἶδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Ἀπόδοση σὲ ἀπλὴ γλῶσσα

Εκεῖνο τὸν καιρὸ, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰάειρο καὶ ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάει στὸ σπίτι του, γιατί εἶχε μιὰ μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰησοῦς βάδιζε πρὸς τὸ σπίτι, τὰ πλήθη τὸν περιέβαλλαν ἀσφυκτικά. Κάποια γυναίκα, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορραγία δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ξοδέψει ὅλη τῆς τὴν περιουσία στους γιατροὺς, χωρὶς κανέναν νὰ μπορέσει νὰ τὴν κάνει καλά, πῆγε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ροῦχο του, κι ἀμέσως ἡ αἱμορραγία τῆς σταμάτησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε· «Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ἐνῶ ὅλοι ἀρنيοῦνταν, ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦταν μαζί του ἔλεγαν· «Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι ἔχουν στριμωχτεῖ κοντὰ σου καὶ σὲ πιέζουν, κι ἐσύ λὲς ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε· «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, γιατί ἐγὼ ἔνιωσα νὰ βγαίνει ἀπὸ μένα δύναμη». Μόλις ἡ γυναίκα εἶδε ὅτι δὲν ξέφυγε τὴν προσοχή του, ἦρθε τρέμοντας κι ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο τοῦ εἶπε γιὰ ποιά αἰτία τὸν ἄγγιξε κι ὅτι εἶχε γιатреυτεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε· «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε· πῆγαινε στὸ καλὸ». Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμα μιλοῦσε, ἦρθε κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ λέει· «Ἡ κόρη σου πέθανε· μὴν ἐνοχλεῖς πιά τὸν δάσκαλο». Ὅταν τὸ ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε· «Ἐσύ μὴ φοβᾶσαι, μόνο πίστευε, καὶ θὰ σωθεῖς». Φτάνοντας στὸ σπίτι, δὲν ἄφησε κανέναν νὰ μπεῖ μέσα μαζί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, καθὼς καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅλοι ἔκλαιγαν καὶ τὴ θρηνολογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοὺς εἶπε· «Μὴν κλαίτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμάται». Ἐκεῖνοι τὸν περιγελοῦσαν, βέβαιοι πὼς εἶχε πεθάνει. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ· «Κορίτσι, σήκω!» Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπέστρεψε κι αὐτὴ ἀμέσως σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάει. Οἱ γονεῖς τῆς ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος ὁμως τοὺς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανέναν τί εἶχε γίνει.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

μοναχοκόρη δώδεκα ἐτῶν: ὁ Ἰάειρος ὡς πατέρας ποὺ ἀγαπᾶ τὸ παιδί του καὶ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ γίνει καλά με τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπευθυνθεῖ στον Χριστό. Ὁ Κύριος γίνεται ἡ ἐλπίδα τὸν ἀνθρώπων. Ὁ Ἰάειρος δε σκέφτεται ὅτι οἱ περισσότεροί θρησκευτικοὶ ηγέτες, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, δε συμπάθουν τὸν Χριστό, ὅτι μπορεῖ νὰ τον κακοχαρκτηρίσουν. Νικά ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί του.

κάποια γυναίκα ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ αἱμορραγία: μιὰ αἱμορροῦσα γυναίκα πιστεύει στον Χριστό. Ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἦταν καταδικασμένη νὰ μὴν μπορεῖ νὰ προχωρήσει στὴ ζωὴ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες, καθὼς ἡ αἱμορραγία τῆς φύσης τῆς τὴν καθιστοῦσε ἀνίκανη νὰ κάνει οἰκογένεια, νὰ ἀγαπήσει, νὰ γεννήσει παιδιά. Ἐξόδεψε ὅλη τῆς τὴν περιουσία στους γιατροὺς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ἡ καταδικαστικὴ ἀρρώστια ἐπέμενε.

Αισθανόμενη ντροπή για τη ασθένειά της, αλλά και με μεγάλη ταπείνωση πήγε πίσω από τον Ιησού, άγγιξε την άκρη του ρούχου Του κι αμέσως η αιμορραγία της σταμάτησε. Κανείς δεν την είδε, στριμωγμένη κι αυτή μέσα στο πλήθος που περιτριγύριζε τον Ιησού. Μόνο ο Χριστός κατάλαβε ότι έφυγε από Αυτόν δύναμη θεραπευτική. Και όταν απαίτησε να φανερωθεί «ποιος Τον άγγιξε», τότε τρέμοντας η γυναίκα έπεσε στα πόδια Του και ομολόγησε ενώπιον όλων την αρρώστια και την ίαση. Για να ακούσει το «έχε θάρρος κόρη μου. Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε στο καλό». Ο Χριστός ανταμείβει την ταπείνωση της γυναίκας και της δίνει τη γιατροειά. Έχει σημασία ότι η γυναίκα δεν κάνει θόρυβο. Αισθανόταν ότι η αρρώστια της ήταν η τιμωρία του Θεού για τις αμαρτίες της. παρόλα αυτά πιστεύει. Και θα μπορέσει με την ταπείνωσή της να κάνει ένα καινούργιο ξεκίνημα στη ζωή της. Ο Χριστός δίνει ευκαιρίες σ' αυτούς που πιστεύουν και θέλουν να έχουν σχέση μαζί Του.

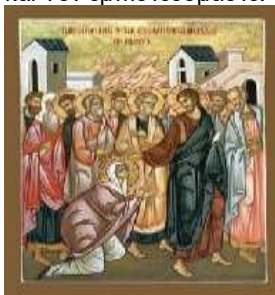
μην ενοχλείς πια τον διδάσκαλο: η έκφραση της απόλυτης απελπισίας. Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο Χριστός είναι ανίσχυρος μπροστά στους νόμους της ανθρώπινης φύσης. Πριν από λίγο Τον βλέπουν να γιατρεύει μία γυναίκα, αλλάζοντας την πορεία της φύσης της. Δεν είναι εύκολη η πίστη. Θέλει επιμονή και συνέχεια. Ο Χριστός πάντως θα προτρέψει τον αρχισυνάγωγο να μη χάσει την ελπίδα του σε Εκείνον.

τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο: είναι οι τρεις μαθητές που καταλάβαιναν περισσότερο από τους άλλους ποιος ήταν ο Χριστός και γι' αυτό τους έπαιρνε μαζί Του σε κάποια ξεχωριστά περιστατικά ή θαύματα, όπως στην Μεταμόρφωση και στην αγωνία στη Γεθσημανή.

Δεν πέθανε αλλά κοιμάται: ο λόγος του Χριστού προκαλεί ειρωνείες στους ορθολογιστές ανθρώπους. Όμως η ανάσταση της δωδεκάχρονης κοπέλας θα δείξει ότι η σχέση με τον Χριστό δίνει ζωή. Στην περίπτωση της αιμορροούσας η γυναίκα αγγίζει τον Χριστό. Στην περίπτωση της δωδεκάχρονης ο Χριστός αγγίζει το κορίτσι. Το θαύμα προϋποθέτει και την επαφή του σώματος με τον Χριστό και την πίστη της ψυχής.

να της δώσουν να φάει: για να βεβαιωθούν ότι είναι ζωντανή, αλλά και για να κάνει κάτι και το κορίτσι.

Ο Χριστός ακούει όσους αγαπούν και όσους πιστεύουν και τους δίνει ό,τι τους ωφελεί. Κυρίως όμως τους δίνει τη ζωή, τη δύναμη να ξεκινήσουν από την αρχή. Τους παίρνει τον θάνατο της απομόνωσης, του κακού, του σώματος και τους δίνει την ανάσταση και την αφετηρία της αιώνιας χαράς και δημιουργικότητας μέσα από την σχέση μαζί Του. Πιο ευαίσθητες συχνά σ' αυτή την πορεία είναι οι γυναίκες. Ωστόσο όλοι οι πιστοί αγγίζουμε τον Χριστό και Τον γευόμαστε στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Η διάθεσή μας να συμμετέχουμε με όλη μας την καρδιά αποτυπώνει το πόσο Τον αγαπούμε και Τον εμπιστευόμαστε.

Γ. Η γυναίκα στον κόσμο και την Εκκλησία

Οι δύο ουσιαστικά αναστάσεις, μίας γυναίκας και ενός κοριτσιού, από τον Χριστό μάς δείχνουν ότι για τον Θεό δεν μετρά η φύση, αλλά η πίστη, η σχέση δηλαδή μαζί Του. Η γυναίκα είναι ισότιμη με τον άντρα, είναι εικόνα του Θεού. Οι κοινωνίες βεβαίως συνήθως θέλουν τη γυναίκα υποδεέστερη και αδύναμη. Όμως άντρας και γυναίκα καλούνται να συνυπάρξουν και να συμπορεύονται στην οδό της αγάπης και της αλληλοσυμπλήρωσης, προκειμένου να συναντούν τον Χριστό.

Ο κόσμος από την μία ενθαρρύνει το φεμινιστικό κίνημα και καλεί τις γυναίκες να παλεύουν για τα δικαιώματά τους και από την άλλη υποβαθμίζει τη γυναίκα θεωρώντας την αντικείμενο ελκυστικό μόνο για την ομορφιά της, την εμφάνισή της, την όψη της. Έτσι είτε καλλιεργεί ανταγωνισμό γυναίκας και άντρα είτε υποβαθμίζει τα χαρίσματα και την προσωπικότητα των γυναικών.

Υπάρχει και ο κόσμος του Ισλάμ. Εκεί η γυναίκα θεωρείται κατώτερη από τον άντρα. Επιτρέπεται η πολυγαμία, ενώ η τιμή της γυναίκας υπερτονίζεται τόσο που φτάνουν στο σημείο να την τιμωρούν ή να την κακοποιούν προκειμένου να την διαφυλάξουν, ενώ την αναγκάζουν ουσιαστικά να μην μπορεί να κυκλοφορήσει ελεύθερα, αφού πρέπει να φορά μαντήλα ή μαύρη καλύπτρα, για να μη φαίνεται το πρόσωπό της.

Χρειάζεται να ξαναβρούμε την αίσθηση της προσωπικής ευθύνης και την αξία της πίστης. Η γυναίκα, όπως και ο άντρας, καλείται να είναι υπεύθυνη για την αγάπη που χρειάζεται για να έχουν τα πάντα νόημα, τόσο στη σχέση με τον Θεό όσο και τον συνάνθρωπο. Να βοηθηθεί η κοινωνία για να απαλλαγεί από αναχρονιστικές αντιλήψεις και να θυμηθούμε ότι στον χριστιανισμό η αγιότητα είναι δώρο που ξεπερνά το φύλο.

Δ. Τι σημαίνει να είσαι φεμινίστρια σήμερα; (της Νάταλι Σαϊτάκη)

Πολλές μέρες σκεφτόμουν αυτό το άρθρο. Έψαχνα στατιστικά on-line, διάβαζα παλιά και νέα κείμενα για τον φεμινισμό και την ισότητα των φύλων, μάζεα δεδομένα κι απόψεις κοινωνικών επιστημόνων, έψαχνα σε sites διεθνών και μη οργανισμών που ασχολούνται με το συγκεκριμένο θέμα. Η δύναμη των αριθμών δεν αμφισβητείται. Ούτε μπορούμε να αγνοήσουμε τις απόψεις των ειδικών πάνω σε ένα τέτοιο θέμα. Ωστόσο, πολλές φορές είναι σκόπιμο ν' αφήνουμε τις στατιστικές στην άκρη και να μένουμε στις απλές διαπιστώσεις.

Τι είναι ο παρεξηγημένος φεμινισμός; Είναι όλες αυτές οι απόψεις και συμπεριφορές, όλα τα στερεότυπα που εμείς οι γυναίκες συνεχίζουμε να αναπαράγουμε, παρότι σε θεωρητικό επίπεδο, ακόμα κι αν δε δηλώνουμε ρητά ότι είμαστε «φεμινίστριες», επιθυμούμε την επίτευξη ισότητας με το ανδρικό φύλο σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινής ζωής.

Κι αν όλα αυτά σου φαίνονται υπερβολικά ή αν δε «βλέπεις» τον εαυτό σου μέσα σ' αυτά, σκέψου το ξανά. Στο τέλος, φεμινισμός είναι το να είσαι άνετη με τον εαυτό σου και ν' αναζητάς το καλύτερο για σένα.

Ενδεικτικά, θέλουμε και διεκδικούμε ίσες ευκαιρίες στον χώρο εργασίας και, φυσικά, ίση μεταχείριση στο θέμα των οικονομικών απολαβών, ίσες ευκαιρίες για συμμετοχή στη δημόσια ζωή, εξαφάνιση των στερεότυπων που προσβάλλουν τη γυναικεία φύση και συμβάλλουν με τον τρόπο τους στην καλλιέργεια του rare culture και, γενικότερα, ισότητα στην αντιμετώπιση, σε κάθε τομέα της ζωής.

Φυσικά, μπορεί κάποιες γυναίκες να μην ενστερνίζονται τις παραπάνω απόψεις και να μην επιθυμούν κανένα από τα παραπάνω αποτελέσματα. Ή να μην «έχουν χρόνο» ν' ασχοληθούν με κάτι τέτοιο. Κι αυτό είναι δικαίωμά τους. Οι υπόλοιπες, όμως, που θεωρητικά διακηρύττουμε τον φεμινισμό και τον επιδιώκουμε με την συμπεριφορά μας, συχνά, πάνω στην προσπάθειά μας ή και ακούσια, κάνουμε λάθη και παραβλέπουμε πράγματα που είναι βαθιά αντιφεμινιστικά και, εντέλει, δε βοηθούν στην επίτευξη των απώτερων στόχων μας.

-Τι είναι, λοιπόν, παρεξηγημένος φεμινισμός;

Να νομίζεις ότι με τη συμπεριφορά σου πρέπει να απειλείς τους άντρες και όχι τους μύθους γύρω από τα φύλα.

-Να πιάνεσαι από ασήμαντες αφορμές και αντρικά – συνήθως – λεγόμενα και να χαρακτηρίζεις κάποιον αυτομάτως μισογύννη, άκριτα και χωρίς να έχεις σκεφτεί αν εκφράζεται στο πλαίσιο της σάτιρας. Να ψάχνεις, δηλαδή, σώνει και καλά «να βρεις γυνία στο δεκάρικο». Δε μιλάμε, φυσικά, για περιπτώσεις όπου τα όρια της σάτιρας έχουν ξεπεραστεί προ πολλού.

-Να μην ενημερώνεσαι για τις εξελίξεις του παγκόσμιου γυναικείου κινήματος, το οποίο δεν είναι, προφανώς, οργανωμένο, αλλά παρουσιάζει συχνά παραδείγματα γυναικών προς μίμηση. Να μην ξέρεις, δηλαδή, π.χ. ότι η Ταϊβάν εξέλεξε την πρώτη της γυναίκα πρόεδρο. Ναι, πρέπει να σε νοιάζει αν η Ταϊβάν έχει γυναίκα πρόεδρο, κι αν όχι να μην βγεις ποτέ από την Ελλάδα. Κι αν μην ξέρεις ούτε πού πέφτει η Ταϊβάν. Για να έχεις μια συνολική αίσθηση του τι μπορούν να καταφέρουν οι γυναίκες ανά τον κόσμο, για να μη χρειάζεται σε βάθος (μεγάλο βάθος) χρόνου να γίνονται «ειδήσεις» γεγονότα που αφορούν σε γυναίκες που σε μια (πιο) δίκαιη κοινωνία δε θα έκαναν αίσθηση στην κοινή γνώμη.

-Να μην αντιδράς όταν στον χώρο εργασίας σου υπάρχουν σεξιστικές συμπεριφορές, απέναντί σου ή απέναντι σε άλλες γυναίκες, αφήνοντας έτσι τις συμπεριφορές αυτές να εδραιώνονται και να διακονίζονται σε βάρος όλων μας.

-Να υποστηρίζεις άκριτα τις πολιτικές απόψεις που θ' ακούσεις από τον σύντροφό σου, τον πατέρα σου, τον γιο σου και οποιονδήποτε άλλο άντρα υπάρχει στη ζωή σου και έχει σημασία για σένα. Είναι, φυσικά, απολύτως λογικό να επηρεάζεσαι από τις πολιτικές απόψεις των κοντινών σου ανθρώπων και, βέβαια, να υιοθετείς αυτές που σε εκφράζουν. Υπάρχει, όμως, μια απόσταση ανάμεσα σε αυτό και στην αυτόματη καταγραφή και υποστήριξη απόψεων του άλλου, επειδή αυτό σε βολεύει γιατί δε σε βάζει στον κόπο να διαβάσεις, να ενημερωθείς και να διαμορφώσεις τη δική σου άποψη μόνη σου.

-Να νομίζεις ότι σου αρκεί το «ποσοστό» ισότητας που έχει επιτευχθεί σήμερα στην κοινωνία μας και ότι μπορείς να «αράξεις» ήσυχη, διότι τα δικαιώματά σου είναι εξασφαλισμένα.

-Να καθαγιάζεις τον αυτοπροσδιορισμό σου ως φεμινίστρια και να πιστεύεις ότι αρκεί η γκρίνια σου εναντίον των κακώς κειμένων, για να βοηθήσεις αυτόν τον κόσμο να αλλάξει.

-Κι αν όλα αυτά σου φαίνονται υπερβολικά ή αν δε «βλέπεις» τον εαυτό σου μέσα σ' αυτά, σκέψου το ξανά. Στο τέλος, φεμινισμός είναι το να είσαι άνετη με τον εαυτό σου και ν' αναζητάς το καλύτερο για σένα.

http://www.huffingtonpost.gr/2016/03/28/-life-feminismos-ti-simainei_n_9530972.html

Ε. Φεμινιστικά αποφθέγματα

Φεμινισμός είναι η θεμελιώδης αρχή πως οι γυναίκες είναι άνθρωποι - Cherris Cramare [\(συγγραφέας του A Feminist Dictionary, 1996\)](#)

Πόσο λάθος είναι για μια γυναίκα να περιμένει έναν άντρα να φτιάξει τον κόσμο που θέλει, αντί να τον δημιουργήσει μόνη της - [Anais Nin, 1903-1977, Γαλλίδα συγγραφέας](#)

Οι γυναίκες δεν πρόκειται να γίνουν ίσες έξω από το σπίτι, όσο οι άντρες δεν είναι ίσοι μέσα στο σπίτι - [Gloria Steinem, 1934-, Αμερικανίδα συγγραφέας & φεμινίστρια](#)

Μερικές από μας γινόμαστε οι άντρες που θα θέλαμε να παντρευτούμε - [Gloria Steinem, 1934-, Αμερικανίδα συγγραφέας & φεμινίστρια](#)

Φεμινισμός: όταν στα ελαττώματα των γυναικών προστίθενται τα ελαττώματα των ανδρών - *Ανώνυμος*
<http://www.gnomikologikon.gr/catquotes.php?categ=1730>

ΣΤ. Η γυναίκα στο Ισλάμ (Δρ. Αρετή Πασχαλίδου, Θρησκευολόγος- Κοινωνιολόγος)

Η γυναίκα στο Κοράνι: Ξεκινώντας από τη θρησκεία, βλέπουμε πώς το ιερό βιβλίο των μουσουλμάνων, το Κοράνι, τονίζει ότι οι γυναίκες «οφείλουν να εκπληρώσι τα εαυτών καθήκοντα ως αρμόζει, οι δε άνδρες να προσφέρωνται προς αυτάς μετά δικαιοσύνης, αλλ' έχουνσι την εαυτών εξουσίαν» (Η Βούς, 2:228). Κατά τη μουσουλμανική θρησκευτική παράδοση, ο Μωάμεθ είπε χαρακτηριστικά για τη στάση της γυναίκας προς τον σύζυγο της: «Αν είχα εξουσία για το προσκύνημα, θα έδινα εντολή να προσκυνά η γυναίκα τον άνδρα της»². Κάθε σύζυγος είναι υποχρεωμένη να έχει στάση προσοχής απέναντι στον σύζυγο της και να τον υπακούει, εκτός εάν αυτός θέλει κάτι το οποίο είναι θρησκευτικά απαγορευμένο. Αυτή διαμένει στην κατοικία του άνδρα της. Χωρίς την άδειά του, δεν μπορεί να κάνει επισκέψεις, ούτε και ελεύθερη επαγγελματική ζωή. Η απαγόρευση αυτή υπάρχει και σε νεώτερες νομοθεσίες, όπως, παραδείγματος χάριν, στην Αίγυπτο, στη Συρία, στο Ιράν και στο Ιράκ.

Όπως φαίνεται από τα πιο πάνω χωρία, μιλώντας συνήθως για τη γυναίκα και τη θέση της στην ισλαμική κοινωνία γίνεται αναφορά στη σύζυγο-γυναίκα, μια και στις μουσουλμανικές χώρες το μοντέλο της ελεύθερης μοναχικής γυναίκας είναι άγνωστο. Κάθε σύζυγος έχει το δικαίωμα να επισκέπτεται τους γονείς της και τους στενούς συγγενείς της, παρόλο που ο σύζυγος μπορεί να της απαγορεύσει να δέχεται επισκέψεις, εξαιρουμένων μικρών παιδιών από προηγούμενο γάμο, και κατά τους Μαλικίτες ακόμα και τους γονείς της μέχρι μόνο μία φορά την εβδομάδα. Η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να έχει συζυγικές σχέσεις με τον άνδρα της, εκτός αν ο τελευταίος δεν έχει καταβάλει το συμφωνημένο μέρος της προίκας ή εάν ένεκα νηστείας δικαιούται να αρνηθεί. Αδικαιολόγητη άρνηση των συζυγικών σχέσεων δίνει αυτόματα στον άνδρα το δικαίωμα για έκφραση της αποτομπής. Το ίδιο αποτέλεσμα έχει και η τυχόν χρήση αντισυλληπτικών εκ μέρους της γυναίκας.

Το Κοράνι επιτρέπει στους άνδρες να τιμωρούν τις γυναίκες σε περιπτώσεις απείθειας, μη εφαρμογής των καθηκόντων τους, αλλά και για λόγους βελτίωσης του χαρακτήρα. Χαρακτηριστικά είναι στην προκειμένη περίπτωση τα λόγια του χωρίου (Αι Γυναίκες, 4:38): «Οί άνδρες είναι ανώτεροι των γυναικών ένεκα της ιδιότητας δι' ης ο Θεός ύψωσε τους μέν επί των δέ, και διότι οι άνδρες προικίζουσι τας γυναίκας εκ του πλούτου αυτών... Ονειδίζετε εκείνας, ων την απείθειαν προεισθε. Θέλετε ορίσει εις αυτάς χωριστήν κοίτην, τύπτοντες αυτάς. Εάν όμως υπακούωσιν υμάς, έστε προς αυτάς ευμενείς».

Ο ισλαμικός φονταμενταλισμός από τη μια και η πατριαρχική δομή της κοινωνίας από την άλλη συμβάλλουν στη διατήρηση της ανισότητας μεταξύ των δύο φύλων.

Κατά τον μεγάλο μουσουλμάνο θεολόγο Al Ghazali «Ο γάμος είναι ένα είδος σκλαβιάς για τη γυναίκα. Καθήκον της είναι η απόλυτη υπακοή στον άνδρα σε κάθε πράγμα, εκτός εάν αυτό βρίσκεται σε αντίθεση με τους νόμους του Ισλάμ».

Διαζύγιο: Καθοριστικής σημασίας για τη θέση της γυναίκας στην ισλαμική οικογένεια (είτε αυτή είναι μουσουλμάνα, είτε όχι) αποτελεί ο τρόπος λύσης του γάμου σύμφωνα με το μουσουλμανικό θρησκευτικό δίκαιο και η ύπαρξη της πολυγαμίας. Κάθε γυναίκα η οποία διαφωνεί με τον σύζυγο της κινδυνεύει να εκδιωχθεί από τη συζυγική της εστία κατόπιν μονομερούς απόφασης του άνδρα της (αποτομπή). Η συγκατάθεση ή μη της γυναίκας αναφορικά με την εξάσκηση του δικαιώματος του άνδρα προς λύση του γάμου με αποτομπή δεν έχει καμία σημασία. Η γυναίκα είναι ουσιαστικά αδύνατη στη Sharia (Μουσουλμανικό Δίκαιο) για κάθε είδους αντίδραση. Δεν είναι ασύνηθες το γεγονός η αποτομπή να έχει κιόλας πραγματοποιηθεί ενώ η αποπεμφθείσα γυναίκα να έχει πλήρη άγνοια αναφορικά με αυτήν. Τόσο οι Σουννίτες όσο και οι Σηίτες νομικοί συμφωνούν ως προς το θέμα της λύσης του γάμου στην περίπτωση εκείνη, κατά την οποία κάποιος ρωτά τον σύζυγο αν απέπεμψε μία γυναίκα του. Εάν ο άνδρας απαντήσει καταφατικά, έστω και αν μέχρι στιγμής δεν την έχει αποπέμψει, η γυναίκα έχει ήδη αποπεμφθεί. Υπάρχουν αρκετές δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες δηλώνουν την ανάγκη για παρουσία της ίδιας της γυναίκας κατά την αποτομπή. Εντούτοις, αυτές παραμένουν *obita dicta* και η κατ' αυτόν αποτομπή είναι έγκυρη.

Αλλά και εάν ακόμη ο γάμος της δεν λυθεί με αποτομπή, ο άνδρας της δικαιούται να πάρει κάποια άλλη γυναίκα, σε περίπτωση που δεν έχει μέχρι τότε άλλες τρεις (Αι Γυναίκες, 4:3). Στις χώρες όπου η πολυγαμία επιτρέπεται, η

γυναίκα-σύζυγος εξαναγκάζεται ουσιαστικά να υποτάσσεται στον άνδρα της, χωρίς, εντούτοις, κανείς να μπορεί να της εξασφαλίσει μονογαμικό καθεστώς. Η πολυγαμία έχει απαγορευθεί μόνο στην Τουρκία, στην Τυνησία και στην Ακτή του Ελεφαντοστού. Στο Ιράκ, στο Ιράν, στο Μαρόκο, στο Πακιστάν και στη Συρία χρειάζεται δικαστική άδεια για γάμο με περισσότερες από μία γυναίκες, πράγμα βέβαια εύκολο σε μία ανδροκρατούμενη κοινωνία, όπου άνδρες αποφασίζουν για άνδρες και για γυναίκες.

Κάθε σύζυγος είναι υποχρεωμένη να έχει στάση προσοχής απέναντι στον σύζυγο της και να τον υπακούει.

Η γυναίκα μητέρα: Ένώ όπως βλέπουμε, δεσπόζει η γνώμη του άνδρα σε όλες τις μορφές της ισλαμικής ζωής και ενώ ιδανική γυναίκα είναι η εύπειθής και συνετή, η υποταγμένη και σιωπηλή (Αί Γυναίκες, 4:38), παραμένει κάποια άλλη πτυχή της ζωής γι' αυτήν, η οποία της δίνει σχετική χαρά και σεβασμό, αναγνώριση και κύρος, εκείνη της μητέρας. Την αναγνώριση στη μητέρα-γυναίκα τόνισε ο Μωάμεθ κάποιες φορές και τη βρίσκουμε και σήμερα βαθιά ριζωμένη στην ισλαμική παράδοση.

<http://www.diakonima.gr/2009/05/22/%CE%B7->

[%CE%B3%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%B9%CE%BA%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B9%CF%83%CE%BB%CE%B1%CE%BC/](http://www.diakonima.gr/2009/05/22/%CE%B7-%CE%B3%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%B9%CE%BA%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B9%CF%83%CE%BB%CE%B1%CE%BC/)

Ζ. Η Παναγία πρότυπο της γυναίκας για την Εκκλησία

Χαίρονται οι γυναίκες ιδιαίτερα, γιατί εκείνη την εποχή, αλλά και για πολλούς αιώνες πριν μετά η θέση της γυναίκας στον κόσμο ήταν ευτελισμένη. Ένα όργανο για παιδοποίηση, ένα αντικείμενο πολλές φορές, ένα σκεύος ηδονής των ανδρών. Διά της Παναγίας στο διάβα του χρόνου τιμήθηκε η γυναίκα πάρα πολύ. Πολύ περισσότερο απ' ό,τι ήθελαν να την τιμήσουν οι κοινωνίες και τα λόγια των απλών ανθρώπων. Και οι άντρες από την άλλη πλευρά, μέσα στο πρόσωπο και στην τιμή της Παναγίας βλέπαμε πάντα την μάνα μας, την δυνατότητα της αγκαλιάς, της προστασίας, της σκέπης, της φροντίδας. Αυτό το ορμέφυτο που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο, που γυρεύει συνεχώς κάποιον να τον φροντίζει. Αυτό νιώθαμε μαζί με όλα τ' άλλα για την Παναγία.

Όμως θα πρέπει να μην ξεχνάμε κάτι βασικό. Η Παναγία δεν ήταν μια «καθώς πρέπει» γυναίκα. Η Παναγία ήταν μια γυναίκα του λαού. Γέννησε μέσα σε μια σπηλιά, διώχτηκε και καταδιώχτηκε σαν πρόσφυγας, μιας και θέλαν να της σκοτώσουν το παιδί. Η Παναγία έζησε φτωχικά σαν γυναίκα ενός μαραγκού. Η Παναγία δεν ήταν η καθώς πρέπει κυρία μιας καθεστηκίας τάξης, κάποιου Φαρισαίου, κάποιου ανώτερου ιερέα. Η Παναγία γύρναγε την Παλιαστίνη μαζί με τους άλλους μαθητές, δίπλα στον γιό της και συνάμα Δάσκαλό της, που φορούσε ένα απλό χιτώνα και σανδάλια και ζούσε σε εκούσια πτωχεία. Και που συνεχώς συγκρουόταν με το κατεστημένο της εποχής Του. Το ξεχνάμε αυτό. Και φτιάχνουμε ψεύτικα πρότυπα. Λες και η Παναγία ήταν εκπρόσωπος των Φαρισαίων. Λες και σήμερα είναι εκπρόσωπος μιας εξουσίας, ενός καθωσπρετισμού. Η Παναγία είχε πολύ μεγάλη ευσέβεια. Είχε πολύ μεγάλη αγάπη στον Θεό. Γι' αυτό την αφιέρωση που της έγινε την κράτησε σ' όλη της την ζωή. Η Παναγία είχε μεγάλη υπομονή, γιατί έβλεπε το παιδί της να κάνει πράγματα που μια μάνα δεν θέλει να κάνει. Έβλεπε τον γιο της να πηγαίνει προς τον θάνατο να ρισκάρει την ζωή Του, να συγκρούεται με κάθε κατεστημένο, με κάθε αντίληψη θρησκευτική, με κάθε εξουσία πολιτική. Και συγκλονιζόταν συνεχώς από το γεγονός ότι υπερφυσικά πράγματα συνέβαιναν μπροστά της. Πολλές φορές την ξεπερνούσαν. Δεν μπορούσε να τα χωρέσει ο νους της. Η Παναγία ήταν πολύ διαφορετική από αυτό που πλάθουμε εμείς στο μυαλό μας. Ήταν μια γυναίκα με πάρα πολύ μεγάλο θάρρος, με πάρα πολύ μεγάλη τόλμη. Η Παναγία είδε τον γιο της στο σταυρό και κλήθηκε να κάνει το δάκρυ της προσευχή, να κάνει την αγάπη της για τον γιο της θέλημα του Θεού. Και να Τον λατρέψει κατευθείαν ως Θεό.

Όταν φέρνουμε στο νου μας την Παναγία όλοι μας, άντρες και γυναίκες, να σκεφτόμαστε ένα πράγμα. Δεν μας καλεί να τηρήσουμε και να κρατήσουμε αυτά που έχουμε. Δεν ήταν η Παναγία μια γυναίκα συντηρητική που έλεγε, όπως πολλές φορές λέμε εμείς, "πω, πω χάθηκαν όλα, πως κατάντησε ο κόσμος". Η Παναγία ακολουθούσε τον λόγο του Χριστού. Εκείνη που ταυτιζόταν μ' εκείνο το "αφήνουμε τα 99 πρόβατα να τρέξουν για το ένα". Ήταν εκείνη που ταυτιζόταν με το θέλημα του Θεού που έλεγε ότι θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν. Ήταν εκείνη που προσπαθούσε να ζει την ζωή της, "εν πνεύματι και αληθεία".

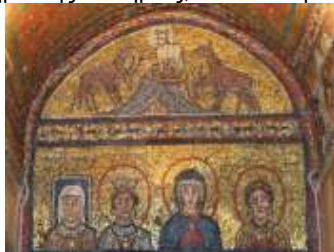
Όταν τιμούμε την Παναγία, όλοι μας άντρες και γυναίκες, θα πρέπει να σκεφτόμαστε την υπέρβαση. Την υπέρβαση του εαυτού μας. Όχι το βόλεμα σ' αυτά που έχουμε, σ' όσα κατακτήσαμε κι όσα μας δώρησε ο Θεός, αλλά στο παραπέρα. Σε αυτό που δεν χωράει ο νους πολλές φορές. Όπως και σ' εκείνην δεν χωρούσε ο νους της όλ' αυτά που συνέβησαν. Γιατί η ζωή της πήγαινε από έκπληξη σε έκπληξη. Μετά την αποδοχή εκείνου του μηνύματος που της έφερε ο άγγελος, η ζωή της ήταν μια διαρκής αναμονή μέχρι το σημείο που άρχισε να διδάσκει ο Κύριος. Και μετά άνοιξε το μυαλό της, άνοιξε η ψυχή της. Έμαθε από τον γιο της - τι φοβερό πράγμα αυτό- πράγματα που δεν τα φανταζόταν. Που όμως η αγάπη η μεγάλη που είχε μπόρεσε να την κάνει να υπερβεί όσα ήξερε και να μπορέσει να 'ρθει σε κόντρα και με την θρησκεία των προγόνων της. Όταν τιμούμε την Παναγία, λοιπόν, τιμούμε πολύ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι νομίζουμε. Τιμούμε την δυνατότητα της ανθρωπίνης φύσης να ξεφεύγει απ' αυτό που η φύση η πεπρωκυία μας αναγκάζει να είμαστε. Να φύγουν οι γυναίκες από τον ρόλο της μάνας για να κατευθυνθούν στον ρόλο της αγίας. Να φύγουν οι άντρες από τον ρόλο απλώς του δήτην

δυνατού και αγέρωχου ανθρώπου και να πάνε εκεί που προστάζει ο νόμος της αγάπης. Να πάει το ανθρώπινο γένος να ξαναβρεί την ελπίδα του, στο ότι μπορεί να επικρατεί σε αυτό τον κόσμο και κάτι διαφορετικό ως νόημα πέρα απ' την αιώνια νεότητα, τον πλούτο, το χρήμα, την καλοπέραση. Η σοφία, η αγιότητα, η χαρά μιας άλλης θέασης της ζωής.

http://www.taxiarhes.blogspot.gr/2011/11/blog-post_23.html

Η. Γιατί η Ορθοδοξία δε χειροτονεί γυναίκες ιέρειες; (του Γεωργίου Μαντζαρίδη, Καθηγητή Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης)

Η γυναίκα, σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, πρωτοστάτησε στην πώση, τον χωρισμό του ανθρώπου από τον Θεό. Στην Καινή Διαθήκη πρωτοστατεί και στην ανόρθωση του ανθρώπου. Ο άνδρας συμπαράσφεται στην πώση και συμπορεύεται στην ανόρθωση. Ο πρώτος ρόλος δεν βρίσκεται σε αυτόν αλλά στην γυναίκα. Και στις δύο περιπτώσεις η γυναίκα πρωτοστατεί και ο άνδρας ακολουθεί. Ειδικότερα η Παναγία γίνεται συναίτιος της θείας ενανθρωπήσεως, μαζί με τον ίδιο τον Θεό· δανείζει στον Θεό την ανθρώπινη φύση, που γίνεται η απαρχή της καινής κτίσεως. Από την άποψη αυτήν η Παναγία είναι «μετά τον πρώτον ιεράρχην Χριστόν, έτερος ιεράρχης» (Θεοφάνης Νικαίας). Έτσι η γυναίκα αντί της ειδικής η λειτουργικής ιερωσύνης άσκησε εφάπαξ με το πρόσωπο της Παναγίας την υψηλότερη ιερωσύνη, την οντολογική, για την σωτηρία ολόκληρου του κόσμου. Με άλλα λόγια η γυναίκα συνεργεί στο μυστήριο της σωτηρίας, ενώ ο άνδρας διακονεί.

Οι ιέρειες ήταν ευρύτατα γνωστές στον προχριστιανικό κόσμο εκτός του Ισραήλ. Ειδικότερα υπήρχαν στις θρησκείες των Ελλήνων και των Ρωμαίων, με τις οποίες ήρθε σε άμεση σχέση η Εκκλησία αλλά και ο Ισραήλ. Γι' αυτό από καθαρώς κοινωνική άποψη φαίνεται κάπως παράδοξη η απουσία ιερειών στον ιουδαϊκό και τον χριστιανικό κόσμο, όπου μάλιστα η κοινωνική θέση της γυναίκας ήταν σαφώς υψηλότερη. Επιπλέον σε ολόκληρη την χριστιανική γραμματεία, όπου αναφέρονται πολλά εκκλησιαστικά ζητήματα, ουδέποτε ανέκυψε ζήτημα χειροτονίας ιερειών. Μόνο η γνωστικίζουσα αίρεση του Μοντανισμού δεχόταν γυναίκες στον πρεσβυτερικό και τον επισκοπικό βαθμό, πράγμα που χαρακτηρίστηκε από τον άγιο Επιφάνιος Κύπρου ως «ειδωλοποϊόν επιπήδευμα» και «εγχείρημα διαβολικόν».

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί του αγίου Επιφανίου δεν πρέπει να θεωρηθούν τυχαίοι. Είναι δηλωτικοί της στάσεως της Εκκλησίας απέναντι στην ειδική ιερωσύνη των γυναικών. Οι επίσκοποι και οι πρεσβύτεροι είχαν εξαρχής όχι μόνο λειτουργική αλλά και συμβολική θέση στο σώμα της Εκκλησίας. Αυτοί υπάρχουν «εις τύπον του Πατρός» ή «εις τύπον Θεού» (Ιγνάτιος Αντιοχείας). Η παρουσία ιερειών θα υποδηλώνει παραδοχή γυναικείων θεοτήτων, όπως συνέβαινε στις προχριστιανικές θρησκείες. Η άρνηση δηλαδή της ειδωλολατρίας, που συνεπάγεται και την άρνηση θεοτήτων των δύο φύλων, συμβαδίζει με την απουσία ιερειών. Και δεν είναι τυχαίο ότι ο Μοντανισμός εκτός από την ιερωσύνη των γυναικών διατήρησε και άλλα ειδωλολατρικά στοιχεία, ενώ ο εισηγητής του Μοντανός ήταν αρχικά ιερέας της θεάς Κυβέλης. Αλλά και σήμερα η προώθηση γυναικών στην ιερωσύνη δεν είναι άσχετη με την διάδοση νεογνωστικών και νεοπαγανιστικών αντιλήψεων, που χαρακτηρίζουν το γενικότερο πνεύμα της εποχής μας.

Ο Χριστός επέλεξε άνδρες ως Αποστόλους και σε αυτούς ανέθεσε την ειδική ιερωσύνη. Αυτούς μόνο παρέλαβε στον Μυστικό Δείπνο, αυτούς απέστειλε στο κήρυγμα και το βάπτισμα των εθνών, και σε αυτούς έδωσε την εξουσία του «δεσμείν και λύειν» τις αμαρτίες των ανθρώπων, ενώ υπήρχαν και γυναίκες που τον ακολουθούσαν και διακονούσαν στο έργο του. Η Παναγία, μολονότι καταξιώθηκε να γεννήσει τον σαρκωθέντα Λόγο του Θεού, δεν άσκησε λειτουργική ιερωσύνη. Και η Εκκλησία σε ολόκληρη την παράδοσή της δεν χειροτόνησε ιέρειες, αλλά διατήρησε μόνο διακόνισσες. Αυτές εκλέγονταν κυρίως από τους κύκλους των αφιερωμένων στον Χριστό παρθένων η χηρών και εξυπηρετούσαν πρακτικές ανάγκες του κοινωνικού και λειτουργικού έργου της Εκκλησίας, όπως την επίσκεψη ασθενών η φυλακισμένων γυναικών, την προετοιμασία για το βάπτισμα η και την κατήχηση των προσερχομένων στην Εκκλησία γυναικών κ.α.

Το τάγμα των διακονισσών δεν καθιερώθηκε για το «ιερατεύειν» και η «προχειρίσις» τους «δεν μπορεί να θεωρηθεί μυστηριακή χειροτονία για την είσοδό τους στο ιερατείο της Εκκλησίας, αλλά είναι μία ειδική χειροθεσία για άσκηση συγκεκριμένου λειτουργήματος στην ευρύτερη ποιμαντική αποστολή της Εκκλησίας» (Επιφάνιος Κύπρου). Τυπολογικά η διακόνισσα τιμάται «εις τύπον του Αγίου Πνεύματος», που υποδηλώνει και την χαρισματική θέση της στο έργο της Εκκλησίας.

Διακόνισσες υπήρχαν σε ολόκληρη την ζωή της Εκκλησίας, ενώ εξακολουθούν να υπάρχουν σποραδικά και ως σήμερα. Ταυτόχρονα βέβαια η γυναίκα μετέχει στο «βασιλείον ιεράτευμα» (Α' Πέτρ. 2,9), στην βασιλική ιερωσύνη που δώρισε ο Χριστός σε όλους τους πιστούς.

<https://www.pemptousia.gr/2015/04/feminismos-ke-ierosini-ginekon2/>

Θ. Η Αγία Βερονίκη

Σύμφωνα με τον [Αγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη](#) (1749-1809), η Βερονίκη καταγόταν από την πόλη Πανεάδα, γνωστότερη ως Καισάρεια του Φιλίππου, τα ερείπια της οποίας βρίσκονται σήμερα στα υψίπεδα του Γκολάν. Αφού τη γιάτρεψε ο Κύριος από μία βασιανιστική αιμορραγία, εκείνη φιλοτέχνησε τον ανδριάντα Του για να τον τιμούν και να τον προσκυνούν οι πιστοί. Στη βάση του φύτεψε βότανο που θεράπευε διάφορες ασθένειες. Αργότερα, η Βερονίκη έγινε μέλος της πρώτης Εκκλησίας και αφού έζησε ζωή αγία, παρέδωσε ειρηνικά το πνεύμα. Η μνήμη της τιμάται από την Ορθόδοξη Εκκλησία στις [12 Ιουλίου](#).

Στη Δύση, ο βίος της Αγίας Βερονίκης συνδέθηκε με πολλές παραδόσεις. Θεωρείται ότι είναι η γυναίκα, που σκούπισε το πρόσωπο του Χριστού, κατά την πορεία του προς τον Γολγοθά, με μαντήλι, στο οποίο αποτυπώθηκαν τα χαρακτηριστικά του. Στη Ρώμη, η εικόνα του Χριστού σε ύφασμα ονομαζόταν «Μανδήλιο της Βερονίκης» και συνδέεται με την εορτή της Αγίας Όψεως. Στη Δύση, η μνήμη της Αγίας Βερονίκης εορτάζεται στις [8 Μαρτίου](#).

Ι. Η γυναίκα σήμερα

Η γυναίκα σήμερα στον δυτικό κόσμο έχει πετύχει να είναι ίση με τον άντρα, σε ό,τι αφορά στα δικαιώματα και την ελευθερία. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι έχει πετύχει τον σκοπό της ζωής που είναι η ευτυχία. Συνήθως η γυναίκα φορτώνεται περισσότερο, διότι ο άντρας δεν είναι έτοιμος να αναλάβει ευθύνες στο σπίτι και την οικογένεια (καλομαθημένος από τη μητέρα του). Έτσι η σύγχρονη γυναίκα προσπαθεί να συνδυάσει καριέρα και σπίτι, με αποτέλεσμα να μην έχει περιθώρια να μπορεί να δει τον εαυτό της.

Παράλληλα, άντρες και γυναίκες ανταγωνίζονται στα δικαιώματα, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν πολλά περιθώρια για αγάπη, συνεργασία, αλληλοκατανόηση. Η γυναίκα σήμερα εκδικείται για την καταπίεση του παρελθόντος. Γι' αυτό και χρειάζεται επίγνωση του ρόλου των φύλων και την ίδια στιγμή αγάπη και συμπληρωματικότητα.

Δεν υπάρχουν αντρικές και γυναικείες δουλειές. Η γυναίκα έχει την ευλογία να είναι μητέρα, να γεννά. Την ίδια στιγμή όμως άντρας και γυναίκα καλούνται να συνεργάζονται και να μην εκμεταλλεύονται ο ένας τον άλλον. Αυτό είναι το δύσκολο.

Η Εκκλησία, προβάλλοντας την Παναγία ως πρότυπο πίστης και αγάπης μας δείχνει την πορεία προς την αγιότητα. Τον αληθινό προορισμό όλων, αντρών και γυναικών. Η ευθύνη για τον χαρακτήρα μας είναι προσωπική και το φύλο δεν έχει να κάνει με τα θέλω μας. Αγόρια και κορίτσια, άντρες και γυναίκες καλούμαστε με αλληλοσεβασμό και αγάπη να χτίσουμε έναν καλύτερο κόσμο, με κριτήριό μας το Ευαγγέλιο και την αγάπη. Από αυτό θα κριθούμε και θα παλέψουμε για την χαρά και την ευτυχία. Η συνάντηση με τον Χριστό, χωρίς πολύ θόρυβο, σώζει άντρες και γυναίκες. Αυτήν ας έχουμε στο νου μας.